

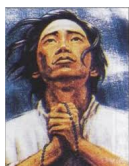
Szent Vencel 907-ben Csehországban született, apja Vratislav, a cseh törzsek második keresztény fejedelme volt. Édesanyja a félig-meddig pogány Drahomira alkalmatlansága miatt nagyanyja, Szent Ludmilla nevelte. Természetes tehát, hogy kisgyermek korában gondos keresztény nevelésben részesült. Nagyanyját Drahomira meggyilkoltatta 921-ben. Egy éven belül édesapja is meghalt. A tizenhatéves fiatalember 925 körül a hercegség vezetését átvette, sok nehézséggel terjeszthette a hitet.

Állandó küzdelmet kellett vívnia a pogány főurak ellen. Szemére vetették német-barátságát is. Ő igyekezett fegyelmézett, adakozó, imádságos ember lenni. Tudott latinul és görögül is. A Szentírás több részletét szószerint tudta. Templomokat építtetett, környezetébe szerzeteseket gyűjtött.

935-ben (egyes adatok szerint 929-ben) cselszövés áldozata lett, Szent Kozma és Damján ünneplésére öccse várába hívták, Ó-Bunzlau-ba. Ünnepi vacsorát rendeztek tiszteletére, másnap, szeptember 28-án azután a templom előtt öccse, Boleszláv vezetésével megtámadták, és a bérgyilkosok végeztek vele.

Kezdetől vértanúként tisztelték, Csehország fővédőszentje. Az általa alapított Szent Vitus székesegyházban temették el. Érdekesség, hogy a székesegyházat még Vencel kezdte el építeni, de ezer évig épült, mert csak az ezeréves évfordulóra, 1929-ben fejezték be az építését.

Királyi mivoltát félredobva apródaival ő maga aratta, csépelte és őrölte a búzát, amiből ostyát sütöttek, és szüretelte, préselte és gondozta a bort, ami az oltárookra került. Később emiatt is lett **a vincellérek védőszentje.**

RUIZ SZENT LŐRINC ÉS TÁRSAI VÉRTANÚK

A 17. század első felében (1633 v.1637) Japánban, Nagaszaki városában tizenhat vértanú ontotta vérét Krisztusért, így Ruiz Lőrinc és társai. Ez a vértanúcsoport domonkos rendiekből és a hozzájuk csatlakozókból állott. Kilencen áldozópapok voltak, és még két szerzetes, továbbá két leány és három világi férfi, akiknek egyike Ruiz Lőrinc, a Fülöp-szigeteki származó családapa volt. Mindezek más-más időben és minőségben hirdették a keresztény hitet a Fülöp-szigeteken, Formózában és a Japáni-szigeteken. Csodálatra méltó módon tanúsították a keresztény vallás egyetemességét, és mint győzhetetlen hithirdetők életükkel és haláluk példájával a keresztény jövő bőkezű magvetői lettek.